

KLOKAN

*Vzpomínky
vyblednou*

TAMARA MCKINLEY

edice
KIO KAN

Copyright © 2017 by Tamara McKinley

All rights reserved.

Translation © Soňa Tobiášová, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu SPINDRIFT

přeložila Soňa Tobiášová

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-036-8

Poznámka autorky

Jméno ostrova Skye – gaelsky *t-Eilean Sgiathanach* – pochází ze staré skandinávštiny, kde *sky-a* znamenalo ‚oblačný‘, čímž Vikingové odkazovali na mlhou zahalené pohří Cuillin, jenž ostrovu dominuje. Tento román věnuji domkářům, do jejichž života zasáhl bramborový hladomor a posléze, v průběhu 18. i 19. století, čelili nejistotě a vyhnanství v časech tzv. odsunu z Vysočiny – *Fuadach nan Gaidheal*. Přestože z někdejších chalup zbyly jenom ruiny a sem tam zachovalá zídka mezi původními pozemky, atmosféra klidného dne na skotské vysočině, kdy vrcholky Cuillinu halí oblaka a údolí zejí prázdnotou, vypráví svůj vlastní příběh.

Osady MacInnes Bay a Gilleasbuig jsou smyšlené, konkrétní události během vysídlování ostrova však odpovídají historickým skutečnostem.

Chráněné přístaviště v ústí řeky Tamar v Tasmánii bylo v roce 1798 přejmenováno na Port Dalrymple a v roce 1804 tu vyrostl George Town. O rok později založil jistý Paterson další přístavní osadu výše po proudu řeky, kterou pojmenoval Patersonia. Ta dostala o sto let později název Launceston na počest guvernéra Philipa Kinga, původem z anglického Laucestonu.

Prolog

Bellerive, Tasmánie

Jeden z posledních dnů roku 1904. Christy seděla v oblíbeném křesle zesnulého manžela u francouzského okna a vyhlížela na záliv Storm Bay a část Tasmánského poloostrova. Letní žár zmírňoval vánek, přinášející vůni eukalyptů a pinií. Výhled a ptačí zpěv by Christy jindy uklidnily, teď ale přemítala o tom, jak rodina přijala její plán, který oznámila u oběda.

Co se její dospělé děti rozběhly do různých koutů Austrálie, byly rodinné sešlosti čím dál vzácnější, ale před dvěma týdny dcera a synové přijeli do Hobartu na otcův pohřeb. Nazítří se chystali zase odcestovat, a tak se Christy rozhodla pozvat je ještě na oběd, trochu odlehčit chmurou náladu a také oslavit přijetí vnučky ke studiu historie na univerzitě v Sydney. Byla na Kathryn náležitě pyšná, protože něco takového se dívkám běžně nepodařilo.

Avšak když dojedli a napili se šampaňského a Christy sdělila, co měla na srdci, nastalo tíživé ticho.

Starší syn Hamish s manželkou Beryl dorazil z dobytčí farmy ve vzdálené části Queenslandu. Hamish byl velký, rozložitý muž, většinou dobrosrdečný, ale pokud nedokázal prosadit svou, snadno se rozkřikl. Christy si všimla, jak rudne ve tváři a oči se mu lesknou, což nevěstilo nic dobrého.

O dva roky mladší James měl mírnější povahu. Staral se o rodinnou vinici Yarrabinda v údolí Barossa. Byl to přemýšlivý třicátník a neměl konflikty rád. Nedávno se oženil s plachou Clarice, která seděla po jeho boku a zdála se změnou atmosféry znejistělá. Christy doufala, že James bude na její straně, jelikož si vždycky rozuměli, ale mračil se tak, že si přestala být jistá.

Zavrtěla se v křesle a zadívala se na prvorozenou Anne. Znovu pocítila záchvěv lítosti, že k sobě dosud nenašly cestu zpět, přestože si kdysi byly blízké. Christy věděla, co dceru trápí, nedostala však zatím šanci nic napravit a nezbývalo než čekat, než jí Anne dokáže odpustit.

Christy si prohlédla její klobouk, zapínací botky na podpatku, módní sukni po kotníky a těsný kabátek, v níž dceři muselo být horko. Ani jako čerstvě čtyřicetiletá dáma, manželka Harolda Rosse a matka osmnáctileté dcery nepůsobila Anne jako matrona. Šlo o krásnou tmavookou ženu – hyzdil ji jen častý zahořklý výraz. Jako teď. Vypadala, že každou chvíli vybuchne.

Christy sepnula ruce v klíně a bojovala s pocitem viny. Nechtěla dětem přidělovat starosti a kazit příjemný den, ale tlačil ji čas, a také doufala, že je dobré jídlo a víno obměkčí, a budou ochotné naslouchat, proč a jak si potřebuje splnit dávný sen. Náhle měla dojem, že na to nikdy nedojde.

„Nebud' směšná,“ vybuchl Hamish zrudlý po kořínky narzklých vlasů. „Ještě truchlíš po otci a nemyslí ti to jasně.“

Christy se zadívala na syna, jehož větrem ošlehaná tvář stále víc připomínala jejího vlastního otce, a pochopila, že nebude snadné ho přesvědčit. „Jistěže truchlím,“ odpovíděla co nejklidněji, „ale to neznamená, že nejsem při smyslech.“

„Já s Hamishem souhlasím,“ ozvala se Anne. „Pro ženu tvého věku se nehodí, aby cestovala tak daleko bez do-

provodu. Co kdybys onemocněla nebo – nedej Bože – zemřela?“

„Možná je mi pětadesát, ale do rakve se ještě nechystám.“

„Nemůžeš si přece vybírat, kdy přijde tvoje hodina,“ namítla Anne.

„Tohle je šílenství,“ prskl Hamish, „a rozhodně ti to zakazují.“

„Tvůj otec mi nezakazoval nic,“ připomněla Christy tiše, „a od svých dětí si poroučet nenechám.“

Nahnula se v křesle dopředu, aby svým slovům dodala váhu. „Všichni myslím zapomínáte, že jsem v životě cestovala neustále a nebýt mojí umanutosti a smyslu pro dobrodružství, neměli byste nic z toho, co dnes vlastníte.“

„Byla jsi mladá a časy se změnily,“ odbyla ji Anne. „A navíc s tebou všude jezdil otec, takže bys to neměla vydávat za svoji zásluhu.“

Christy dceřin tón popudil, ale ovládla se.

„Tohle je tak bláznivý nápad,“ pokračovala Anne, „že musí být proti úplně všichni.“ Panovačným pohledem přelétla bratry s manželkami i dceru, kdyby se snad odvážili protestovat.

„Myslím, že bychom měli matčino přání respektovat,“ ozval se do ticha James. „Máti za ty roky udělala pro nás všechny dost a podívat se na rodný ostrov byl vždycky její sen.“

„Pak se tam měla vydat, dokud žil otec,“ vyhrkl Hamish a setřásl manželčinu ruku ze své. „Takováhle putování není jako přejet v noci záliv Bass. Nedovolím, aby matka riskovala život kvůli nějakému bláznovství.“

„Bláznovství?“ odsekla Christy rozhořčeně. „Je to můj životní cíl! A dobře víte, že otec by takovou plavbu nikdy nepodnikl, už proto, co zažil na moři jako chlapec.“

Její prohlášení vyvolalo téměř nesnesitelnou představu, a tak se musela obrnit, aby dokázala pokračovat. „On už tu ale bohužel není a vy máte každý vlastní nový život. Je načase, abych se taky zařídila po svém.“

„To je dost sobecké rozhodnutí,“ zamračila se Anne. „Máš tady přece ještě povinnosti a nemůžeš jen tak opustit vnoučata.“

„Kromě Kathryn se s vnoučaty nevidám,“ připomněla Christy. „Bydlíte moc daleko. A pokud jde o jiné starosti, od toho je tu správce a účetní, a taky mám tři syny, kteří se myslím dokážou postarat o rodinné obchody i beze mě.“ Zadívala se přitom na zetě Harolda, aby dala najevo, že mezi syny počítá i jeho.

„Možná bys místo šílených nápadů mohla využít volný čas tak, že zajedeš k nám a seznámíš se s našimi dětmi,“ odsekl Hamish.

„To udělám, jen co se vrátím,“ odpověděla Christy. „Dopisy a pohlednice musí zatím stačit.“

„Zdá se, že ses už rozhodla, máti,“ ozval se James a zatočil ve sklenici červeným vínem z rodinné vinice. „Ale – je rozumné cestovat tak daleko docela sama?“

„Naprosto směšný nápad,“ odfrkl Hamish a nalil si také. „Jet na druhý konec světa, a bez doprovodu!“

„Hamish má pravdu, Christy,“ ozvala se naléhavě Hamishova manželka Beryl. „Je to nebezpečná cesta pro ženu každého věku, se všemi těmi zastávkami ve špinavých přístavech.“

Clarice se zadívala na Jamese a teprve pak promluvila: „Také si myslím,“ zašeptala, nejistě zamrkala a posunula si brýle na nose, „mohla by ses stát obětí obchodníků s bílým masem anebo chytit od cizinců nějakou z těch hrozných nemocí. My s Jamesem chápeme, proč se tam chceš vydat, ale moudré se mi to nezdá.“

„Možná by to nebylo tak zlé, kdyby s babičkou jel někdo z nás,“ pípala Kathryn.

„Já z Yarrabindy nemůžu nadlouho pryč. S vínem je hodně práce, musím mít všechno neustále na očích.“ James pohlédl na rozčileného bratra. „A s dobyt看em v Queenslandu to asi bude podobné. Zvlášť pokud potrvá to hrozné sucho.“

James se na matku chápatě usmál, což ji zahřálo u srdce. „I když asi přijdeme o velké dobrodružství.“

Kathryn se naklonila v židli a tvář jí hořela vzrušením. „Ale já bych jet mohla,“ vydechla. „Na univerzitu nastupuju až v říjnu a taková zkušenost by mě obohatila víc než jenom studium v knihovně.“

Všichni v místnosti hlasitě protestovali, zato Christy pocítila láskyplný stah u srdce. Vnučka Kathryn byla na pohled jemná dívka, ale jako by se v ní skrývala ocelová páteř. A uměla projevit svou vůli, když si promyslela, co a kdy má říct.

„Tak to by tedy nešlo,“ rozčílila se Anne. „Jsi moc mladá na to, aby ses starala o babičku! Navíc když na ni není spolehnutí, protože se často zaplete do nějaké lotroviny. Jen si vzpomeň, jak to dopadlo, když se loni v létě rozhodla závodit v kočáře. Skončila s otřesem mozku a se zlomeným zápěstím.“

„To bylo náhodou moc odvážné!“ Kathryn našpulila rty. „Nechápu, proč by nemohla zkoušet věci, co se jí líbí, dokud to jde.“

„No vida.“ James se usmál a povzbudivě na neteř mrkl. „Je pravda, že máti má možná víc energie než my všichni dohromady, a rozhodně se nechystá do hrobu. Kdybys jela taky, asi bych byl mnohem klidnější.“

Christy se usmívala, protože lepšího společníka na cesty než vnučku si neuměla představit.

Anne se naklonila a dloubla manžela do žeber. „Tak přece něco řekni, Harolde, podpoř mě trochu.“

Christy napjatě sledovala, jak si Harold odkašlal a zavrtěl se, protože se nerad nechával zatáhnout do rodinného sporu.

Byl to úspěšný, zámožný muž, jenž hravě řídil své vývozní impérium, ale manželce většinou nedokázal odprovat, zvláště ne v přítomnosti druhých.

„Mně se zdá, že se vaše matka už pevně rozhodla, a naše názory na tom nic nezmění,“ začal tedy opatrně. „Ale taky se domnívám,“ dodal a vyhýbal se pronikavému pohledu své ženy, „že by neměla jezdit tak daleko bez doprovodu.“

Anne si na moment oddechla, Harold však pokračoval: „Pokud univerzita nebude nic namítat a Kathryn nezmešká začátek semestru, dávám jí svolení, aby na té cestě babičku doprovodila.“

Rozhostilo se hrobové ticho. Všichni se zatajeným dechem čekali na Anninu reakci.

Anne na manžela chvíli užasle zírala a pak nabrala vzduch do plic. „Vždyť Kathryn je sotva osmnáct,“ vypravila ze sebe, „je ještě dítě. Copak jsi docela přišel o rozum?“

Harold se začervenál, buď zlostí, nebo rozpaky, ale když ho dcera nenápadně vzala za ruku, narovnal se v zádech a odhodlaně se zadíval manželce do očí.

„Cestování rozšiřuje obzory,“ pronesl pevným hlasem. „Kathryn ještě v cizině nebyla a myslím, že by jí taková zkušenost velmi prospěla.“

Christy mu v duchu zatleskala, vděčná za podporu, ale Anne se stále tvářila zuřivě. „Zas tak moc toho po tobě nechci,“ sykla, „a fakt je, že většinu důležitých rozhodnutí necháváš na mně. Aspoň pro jednu by ses mohl chovat zodpovědně, když jde o naši dceru.“

Harold stiskl rty a v očích mu blýsklo. „To právě dělám,“ řekl chladně. „Už jsem se rozhodl. Pokud chce Kathryn s Christy jet, má moje požehnání.“

Dcera otci vděčně stiskla ruku a usmála se na něj. Anne se pokoušela ovládnout a všichni ostatní u stolu se vrtěli. Christy nechtěla vyvolávat rozpory mezi dcerou a jejím mužem, společnost vnučky by ale problém vyřešila.

„Promiň, Anne, ale pokud Harold souhlasí a Kathryn by ráda cestovala, nechápu, proč se ti to nelíbí.“ Usmála se na vnučku. „Já tvoji nabídku mileráda přijmu, miláčku.“

Kathryniny zelené oči se leskly vzrušením. „Zažijeme opravdické dobrodružství, babi!“ vydechla. „Už se nemůžu dočkat.“

„Tohle já nedovolím!“ vybuchla Anne.

„Mně se zdá, že nemáš na vybranou,“ reagoval James a rošťácky se pousmál, „když to Harold posvětil.“

Anne by mohla pohledem zastavit zuřícího býka na sto yardů, ale James už na to byl jako nejmladší ze sourozenců zvyklý. Klidně zvedl sklenici, jako by švagrovi připíjel, a ten na něj na oplátku mrkl.

„Celé mi to přijde jako nesmysl,“ zavrčel Hamish, rozhlédl se kolem stolu a odfrkl si. „Ale jestli Harold nic nenamítá, asi se s tím musíme smířit.“

Anne vrhla na manžela mrazivý pohled a zlobně se napřímila. „V tom případě mi nezbývá než se zachovat jako správná matka, a dceru doprovodit.“

V pokoji se ozvalo mumlání a lapání po dechu. Kathryn v hrůze pohlédla na matku a Christy také zřejmě bojovala se zděšením.

„Proboha!“ vyhrkla. „To vůbec není potřeba, Anne! My to s Kathryn jistě zvládneme, nechceme ti přidělovat starosti.“

„Rozhodně mi je přiděláte, protože jsem měla v plánu spoustu společenských akcí. Jenomže zdraví a reputace mé dcery mají přednost. Nehodí se, aby takovou dálku cestovala bez garde.“

„Já jsem přece garde.“ Christy děsila představa, že by upjatá, nepřátelsky naladěná dcera měla nad vším kontrolu a výlet jim pokazila.

Anne jenom mávla rukou. „Ty nejsi dost spolehlivá,“ zamumlala. „Co když onemocníš nebo se zase rozběhneš za nějakou divokou husou? Ohrožíš obě! Však víš, jak tě vždycky ovládne zvědavost a k neštěstí je pak jenom krůček.“

Takhle necitlivě připomněla, jak se kdysi Christy s přítelou Kathryn rozběhla do lesa, aby jí ukázala vzácného ptáka, jehož zahlédli muži pracující na řece Gordon. Myslela, že půjde o hezký zážitek, jenže bohužel zabloudila a až po dlouhé době a spíš náhodou našla cestu zpátky k vyděšeným mladým rodičům.

„Vidím na tobě, že se na to taky pamatuješ, máti,“ dodala Anne. „A to nebylo prvně, cos naší rodině způsobila problémy.“

Christy si uvědomila, že ostatní napjatě čekají na její odpověď. Celá záležitost už připomínala cirkus, a tak se rozhodla vše rázně ukončit. Uhladila si plátěnou sukni, zhluboka se nadechla a vstala, narovнала se v zádech, protože nebyla příliš vysoká, a zadívala se dceři zpříma do očí.

„Kdyby byl otec ještě naživu, neopovážila by ses se mnou takhle mluvit. Dál už to snášet nehodlám,“ pronesla důrazně. „Jestli trváš na tom, že pojedíš s námi, musíš si uvědomit, že jsem tvoje matka – a chovat se podle toho. Ta cesta je velmi osobní záležitost a nenechám si ji zkažit. Rozuměla jsi?“

Anne trochu zrudla, ale dál si matku vzdorovitě měřila. „No ano, tomu rozumím, jenže respekt si člověk musí...“

Christy viděla, že se Anne chystá říct něco, čeho by mohla litovat, a rychle ji přerušila. „Já chápu, že máš na mysli dceřino dobro, ale někdy vypustíš z pusu věci dřív, než si uvědomíš, jak moc lidí zraňují. Mohu jen doufat, že než se vrátíme do Tasmánie, naučíš se trochu pokoře a budeš mít pro druhé víc pochopení.“

„Anne, a pokora? To bych rád viděl,“ ušklíbl se Hamish.

Ostatní se nervózně pochechtávali, ale Christy je zprážíla pohledem a pak nařídila Jamesovi, aby otevřel další láhev vína. K přípitku. Když si příťukli, usmáli se na sebe. „Tak na co to bude?“ zeptal se James.

„Připijeme si na ostrov Skye a na můj dlouho odkládaný návrat domů,“ odpověděla Christy a nepřestala se usmívat, ani když se jí zmocnily pochybnosti: co asi následující měsíce a dlouhá cesta odhalí nejen o ní, ale i o jejím vztahu s jedinou dcerou?

1

Inverness, červen 1905

Z Londýna na Moray Firth dorazily parníkem a vydaly se rovnou do zájezdního hostince v Inverness. Po krátké procházce městem kostelních věží, kamenných mostů a elegantních žulových budov Christy navrhla brzkou večeři a odpočinek před dalším náročným dnem. Toužila si vydechnout, aniž by vzbudila obavy, protože přece jen cítila tíhu svých pětadesáti let.

Posadila se před zrcadlo v pokoji, naslouchala vrzání trámů starého roubeného hostince, klapání kopyt a rachotu bryček na dlážděných ulicích a nadechla se slaneho mořského vzduchu. Pročísala si dlouhé tmavé vlasy, které si nestříhala, přestože už začínaly řídnout a šedivět. Manžel se jimi rád probíral a Christy měla dojem, že by se pak odstříhla od všeho, co spolu sdíleli, a čelila nepředstavitelné prázdnotě.

S povzdechem se zadívala na svůj odraz v zrcadle. Oči jí hnědými kruhy obkroužil žal a léta se vepsala do tváře mnoha vráskami. Odvrátila pohled, když si uvědomila, že dívka, kterou kdysi byla, žije dál jenom v její mysli, kdežto svět – i její rodina – v ní nevidí nic víc než starou ženu.

Svlékla si župan, zavřela okno, zhasla plynovou lampu a ulehla do vysoké postele s nebesy. Těžké staré závěsy byly vlhce cítit, avšak čisté povlečení a teplá pokrývka slibovaly pohodlí. Christy položila hlavu na polštář. Tou-

žila po spánku, ale navzdory vyčerpání se její mysl odmítala uklidnit.

O téhle cestě snila celých padesát let a nemohla uvěřit, že se teď opravdu vrací domů. Získaná svoboda ovšem nebyla zadarmo. Nejenže dostala šanci až po smrti drahého manžela, ale i počáteční odpor rodiny ji málem zlomil.

Zírala do tmy, naslouchala zvukům z ulice, rackům v přístavu a disharmonickým tónům lodních lan rozkmitaných ostrým východním větrem. Jak myšlenky na rodinné dohady ustupovaly, měla náhle dojem, že už cítí pach mořských řas na kamenitém břehu, slyší teskný křik kolih, vznášejících se nad Cuillinem, a na bosých nohou ji škrábe kvetoucí vřes.

Začaly se jí klížit oči. Bože, její rodina nemohla pochopit, co pro ni ta cesta znamená. Dětem vyprávěla o prvních těžkých letech života jen velmi málo. Nepřikrášlené vzpomínky ukryvala hluboko v sobě, protože byly příliš tesklivé a kruté a nechtěla, aby vrhaly stín na nový život plný slunce a příležitostí. Pouze manžel znal její minulost, protože také hodně vytrpěl.

Ale vzpomínky se draly na povrch stále naléhavěji, jak se blížil cíl cesty. Christy usínala s vědomím, že brzy odvypráví celý svůj příběh a v její duši možná konečně zavládne klid.

Kathryn ležela na úzké posteli, kaštanové vlasy nedbale rozhozené po polštáři, a zírala do setmělého pokoje, který sdílela s matkou. Do spánku měla daleko kvůli očekávání všeho, co měl přinést příští den. Otočila se, objala polštář a v hlavě si promítala vše, co zatím zažila.

Už ve chvíli, když babička oznámila, co má v úmyslu, bylo Kathryn jasné, že jde o životní příležitost, jakou by

neměla zmeškat. A navzdory neustálému matčinu brblání a stížnostem zatím nelitovala.

Celtic byla opravdu velkolepá loď s prostornými kajutami první třídy, elegantní jídelnou, dobře zásobenou knihovnou, plátěným bazénem na přídí a krásným tanečním sálem, kde se námořní důstojníci v bílých uniformách snažili provést každou dámu bez partnera. Matka sice měla námítky, ale babička prohlásila, že nemá dceři kazit radost, a pobízela Kathryn, aby měla taneční pořádek večer co večer plný.

Plavba proběhla klidně: ani když obeplouvali obávaný Cape Horn, nikdo netrpěl mořskou nemocí a Kathryn se vše zatím zdálo velmi romantické. Každý večer uléhala užaslá ze vší pozornosti, co se jí dostávalo, a psala dlouhé dopisy přítelkyním v Melbourne, kde popisovala cestu po moři i jednoho pěkného důstojníka, s nímž si na palubě pod hvězdami vyměnila několik vzrušujících polibků.

Usmívala se do polštáře, ale brala to jako neškodnou zábavu, která se k plavbě po fosforeskujícím oceánu hodila. Tušila, že se ten mladík při zpáteční plavbě zaměří zase na jinou dívku.

Užila si také exotických výjevů, chutí a vůní při zastávkách v přístavech a vše pečlivě zapisovala do deníku, aby nezapomněla na jediný detail. Navštívili kouzelné palmové ostrovy Vanuatu a Fidži, pak parník zamířil k souostroví Tonga a západnímu pobřeží Chile. Když obepluli mys Horn, zastavili se v Montevideu a hlučném, rušném Rio de Janeiru. Pak přepluli k Africe, kde je čekaly přístavy v Senegal a Maroku.

Den strávený v marockém přístavu Safi se lišil od všech předchozích výletů na břeh, protože tam panovalo nesku-tečné horko, špína a nepořádek. Přeplněné ulice byly cítit kořením, kouřem z pálených odpadků a zvířecím trusem,

což Kathryn nedělalo dobře. I přes zneklidňující pohledy zahalených mužů a nárek žebráků žasla nad starobylými ruinami pevnosti, za níž se táhla nekonečná poušť, nad karavanami nomádů, jejich ženami a dětmi v pestrých šatech.

Matka se od počátku chovala přísně a ochranitelsky, na všem hledala chyby a plísnila babičku za drobnosti. Výlet do Safi vše bohužel vyostřil a Kathryn musela přihlížet, jaké nevraživosti je matka vůči babičce schopná.

Až nebezpečně zvědavá Christy je totiž nechala na starost průvodci a na vlastní pěst se vydala zkoumat Portugalskou pevnost, plnou arabských obchodníků a žebráků. Prodírala se davem na tržišti, smlouvala se stánkaři nebo pobíhala křivolakými uličkami, které proplétaly starou pevnost jako žíly na rukou. Obě ženy měly co dělat, aby s ní držely krok, a pak ji náhle docela ztratily z dohledu.

V rostoucí panice ji téměř hodinu hledaly, až na ni narazily, jak dřepí v prachu v kroužku zahalených žen a vede s nimi s pomocí rukou dost jednostrannou konverzaci – ony jen poslouchaly a v plechových umyvadlech myly před chatrčemi děti.

Kathryn se málem rozplakala úlevou, ale než stihla babičku obejmout, Anne matku popadla za paži a s hartusením ji vlekla zpět směrem k přístavišti.

Kathryn se zhrzla a pokusila se zasáhnout, ale Christy se z dceřina sevření vyprostila, zastavila se a s vážným výrazem naslouchala její tirádě. Kathryn dostala strach, že matka snad babičku fyzicky napadne, a byla připravená mezi ně skočit. Christy však po chvíli pokrčila rameny, pousmála se a obtěžkaná nákupy zamířila po můstku na loď, aby stihla odpolední čaj.

Kathryn se pokusila matku uklidnit – zavěsila se do ní a vedla ji na loď v naději, že se na palubě k babičce připojí

a usmíří se s ní. Anne se však odmítla nechat ukonejšit, zmizela v kajutě a zůstala tam až do následujícího rána.

Kathryn marně přemýšlela, proč se matka k babičce chová tak nevraživě. Z raného dětství si totiž pamatovala, že ty dvě k sobě mívaly velmi blízko.

Tušila, že se muselo něco zlého přihodit, a doufala, že je dlouhá cesta opět spojí. I přes její jemné pobízení se však k sobě chovaly chladně, a Kathryn přestávala věřit, že se to někdy změní.

2

Z Inverness odjely za svítání, když v rychlosti posnídaly dobrou ovesnou kaši se silnou kávou. Cesta v kočáře na západní výběžek Kyle of Lochalsh zabrala celý den. Noc strávily v malém sešlém hostinci a pak se nalodily na trajekt k ostrovu. Na lodi *Pioneer* měly zdolat poslední úsek cesty.

Počasí se přes noc výrazně zhoršilo, a když *Pioneer* rozrážel vlny podél jižního pobřeží ostrova Skye, Christy stála osamocena na mokré palubě a potlačovala slzy. Ani čas ani vzdálenost jí nezamlžily paměť, vše vypadalo stejně, jak si pamatovala.

Navzdory větru, který jí cloumal kloboukem, tenkému přšiplášti a vodní tříšti, která jí lepila sukně ke kotníkům, pozorovala černé útesy s vodopády, zahalené v mlze a dešti.

Trochu se rozkročila a sevřela pevně v rukou zábradlí, aby na rozhoupané palubě udržela rovnováhu, a bojovala se rozbouřenými emocemi, jež jindy dokázala držet na uzdě. Když se před nimi prostíral zdánlivě pustý ostrov, opět ucítila sytou vůni rašeliny. „*An t-Eilean Sgiathanach*,“ zašeptala ve skotské gaelštině – řeči svého dětství.

Tohle byl její „oblačný ostrov“, jak ho nazvali dávní Vikingové. Byla vděčná, že jí je dovoleno vstřebat v klidu a o samotě každou vteřinu návratu domů.

Loď plná pasažérů, zboží, pošty i živých zvířat pomalu směřovala na sever a Christy upírala zrak na důvěrně

známá místa, zatímco jí hlavou vířily bolestné vzpomínky tak živé, jako by odsud nikdy neodjela.

Nakonec se přece jen musela schovat pod stříšku strojovny a láskyplně pohladila vetřechý tartan po mamince přehozený přes ramena. Zabořila tvář do vlhkých záhybů šálu, jako by v něm ještě mohla ulpět vůně ženy, kterou tolik milovala. V látce, již kdysi utkala její babička, prosvítaly mezi modrými a zelenými pruhy oranžové linky. Šlo o tartan starého klanu MacInnesů, vzácnou upomínku na dávno zašlé časy, a pro Christy měl nesmírnou cenu.

„Proboha, máti, co tady děláš?!“

Panovačný hlas vytrhl Christy ze zamyšlení a teprve po chvílce se zmohla na odpověď. „Užívám si návrat domů.“

„Bude to tvoje smrt,“ rozčilovala se Anne, držela si kloobouk a skláněla hlavu před sprškou z boku lodi.

„Už jsem vydržela horší počasí,“ odpověděla Christy, znovu se zadívala na ubíhající panorama a doufala, že Anne zase odejde. Jenomže dcera se očividně nehodlala tak snadno vzdát.

„Dejme tomu, ale teď jsi starší a mnohem míň odolná.“

Christy se ji pokusila ignorovat. Přece jen chovala malou naději, že je dlouhá cesta opět sblíží, ale přes všechny pokusy Anne uklidnit se jí dcera vzdalovala, rozhodnutá kritizovat vše, co Christy řekla nebo udělala. Christy se jen stěží přemáhala, aby jí to neoplácela.

Anne dostala jméno po zesnulé skotské prababičce, ale nijak se té drahé ženě, která snášela příkoří a chudobu se stoickým klidem až do své předčasné, tragické smrti, nepodobala. Christy nesmírně rmoutilo, že se dcera postupně mění v protivnou potvoru a svým chováním proti sobě popouzí všechny blízké, včetně dlouho zkoušeného

Harolda. Měla dojem, že dceřino manželství není šťastné, a výstup v Hobartu před odjezdem to jenom potvrzoval.

Pokusila se tedy o úsměv a ve snaze dceru uklidnit ji poplácala po paži. „Neboj se o mě, drahá, je mi tu dobře, a tahle jarní přeháňka brzy pomine.“

Anne se zachvěla a přitáhla si kožešinový límec blíž ke krku. „Člověk by nevěřil, že už začal červen,“ zamumlala. „Copak nikdy nepřestane pršet?“

„Ale přestane. Nesmíš zapomínat, jak daleko na severu teď jsme – počasí je tu nepředvídatelné.“ Christy si odhrnula z tváře několik prošeďivělých pramenů, co jí vítr uvolnil ze sponek. „V Tasmánii je to přece podobné. Vzpomínám si, jak jsme o Vánocích často nemohli ani na chvíli ven kvůli nepřetržitému dešti.“

Anne si jenom pohrdavě odfrkla. „V takovém počasí by stará ženská prostě neměla chodit ven.“

Christy povzdechla, slova se jí zdála urážlivá.

„A co to máš za hroznou věc kolem krku? Kde je kožešina, co sis koupila v Londýně?“

Christy stiskla v rukou šál a přísně se na Anne zadívala. „V kufří,“ odsekla. „A tohle je rodinné dědictví, nejlepší volba pro tuhle příležitost.“

„Spíš ostuda,“ nasupila se Anne a honem se chytila zábradlí, protože se loď nečekaně zhloupla. „S tebou jsou prostě pořád potíže. Co si lidi pomyslí, až tě v něčem takovém uvidí?“

Christy se pousmála. „Na tom mi vůbec nesejde, Anne. A pochybuju, že by si někdo všimal staré ženské. V tomhle kraji si lidi spíš všimnou tartanu klanu MacInnes a bude jim jasné, že jsem na něj hrdá, i když je trochu obnošený.“

Uvědomila si, že se dcera třese chladem. „Běž se schovat a nech mě tu s mými vzpomínkami,“ dodala jemněji.

„Tys byla vždycky zatraceně paličatá,“ zasyčela Anne povýšeně. Vlastní umanutost ignorovala. „Celá cesta je jedno dlouhé martyrium, nechápu, proč jsi mě k tomu donutila.“

To už bylo trochu moc, protože Anne nikdo k ničemu nenutil a sama trvala na tom, že se k nim připojí. „Nemusela jsi jezdit,“ odpověděla Christy suše.

„Ale jistě že musela!“ odsekla Anne. „Nemohla jsem nechat dceru v rukou někoho tak nezodpovědného a pustit ji na druhý konec světa. Vždyť se na sebe podívej, stojíš tu v dešti a nevadí ti, že tě to může zabít.“

Christy potlačila další povzdech. „Jdi dovnitř, Anne, v přístavu se k vám připojím.“

„Je tam hrozně narváno. Člověk se těch nuzáků a jejich zvířat musí skoro dotýkat. Nechápu, jak to Kathryn vydrží.“

„Tak tu zůstaň, ale mlč,“ řekla Christy přísněji, „a ne-kaz mi návrat domů.“

Anne si nedala pokoj. „Podívala jsem se do mapy, co jsem si koupila, a mám dojem, že tahle dlouhá cesta lodí nebyla vůbec nutná – jde spíš o rozmar, kterým jsi nám zas chtěla osladit život. Mohly jsme skočit na trajekt do Portree a pak se svézt kousek kočárem.“

Christy stiskla rty a zadívala se stranou. Portree bylo místem temných vzpomínek, jimž ještě nedokázala čelit. „Chtěla jsem vidět pobřeží,“ odpověděla, „a doufala jsem, že vám taky přijde zajímavé.“

Anne se zamračila. „Zajímavé? Je tu zima, mokro a cesta je nepohodlná. Pokud jde o výhled,“ natočila tvář k útesům zahaleným mlhou, „vlastně není nic k vidění.“ Konečně se otočila na patě a zašla do kabiny.

Christy se kruté odsouzení úchvatného pobřeží bolestně dotklo, ale oddechla si, že zase osaměla. Věděla, že dceru

dráždí, a bylo to vzájemné. Těžko však mohly vztah nějak vylepšit, pokud s ní Anne zacházela jako se starou bláznivou ženskou bez špetky rozumu. Přese všechno však Christy dceru milovala a litovala, že ji musela okřiknout. Když za ní Anne přišla na palubu, vlastně dala najevo jistou starost – škoda že ji neuměla projevit vlídněji.

Obrátila se zpět k moři a všimla si, že už je na dohled úzký poloostrov Ullinish s výběžkem zvaným Ardtrek Point. Pokud se trochu vyčastí, brzy se ukáže i dřevěný maják a zbytky kamenného hradiště – pevnosti postavené před narozením Krista – na samém vrcholku útesu.

Pak se loď opět stočí k západu a vyrazí kolem pobřeží až k Loch Dunvegan, k cíli jejich cesty, s nímž se také pojily rozporuplné vzpomínky, ovšem snesitelnější než ty z Portree.

Vtom Christy radostně zalapala po dechu, protože zahlédla hladká černá těla tuleňů a hejna ptáků kroužících nad skalisky. Pro ptačí vejce museli kdysi muži šplhat a riskovat životy ve snaze nasytit své rodiny.

Ach, bylo vážně bláznivé přejet půlku světa jen proto, abych znovu viděla místa, kde jsem zažila tolik strádání, napadlo náhle Christy a do očí se jí draly slzy. Ale přece nedovolí, aby jí dcera vše pokazila věčnými stížnostmi. Už se dokázala vzepřít rodině, sebrat odvahu a vyrazit, i navzdory věku a nepříjemnostem cestování, a tak musí pokračovat. Vždyť se jí splnil životní sen!

Znovu za sebou zaslechla kroky; očekávala další hádku, naštěstí po jejím boku stanula útlá dívčí postava. Christy se s úlevou usmála.

„Tak co, Kathryn? Co říkáš na můj ostrov ty?“

Dívka na ni upřela zelené oči zděděné po otci. „Připomíná mi pobřeží Tasmánie,“ odpověděla a vzala babičku za ruku.

Christy přikývla. „Ano, je to podobné,“ přikývla. „Proto jsem se tam taky dokázala zabydlet.“

„Jsi v pořádku, babičko?“

„Jistě. Ať si tvá matka říká, co chce, tohle je pro mě významný okamžik. Myslím, že k němu trochu emocí patří.“

Chabě se zasmála, stiskla vnučce ruku a dál sledovala ubíhající pobřežní scenerii, jak si parník razil cestu k Dunvegan Head. Stály blízko u sebe, mlčely a dívaly se na černá skaliska s hrubým pískem a na ruiny kamenných domků roztroušených ve stinných údolích.

Christy si náhle vybavila, jak na pobřeží sbírala mořské řasy, zatímco mladší bratři lovili mušle v horských jezírcích. Jak pusté se ty břehy teď zdály, přestože se kolem rozpadlých chalup – ve vysoké ostré trávě a mrazem zčernalém vřesu, co po zimě ještě nestačil vykvést – stále pásly ovce.

Christy nenápadně sledovala vnuččin užaslý výraz. Bylo jasné, že Kathryn je dojatá pohledem, co se jí naskytl, a Christy doufala, že aspoň ona pochopí volbu delší cesty trajektem. Znovu si uvědomila, jaké má štěstí, že s ní Kathryn chtěla jet – bez ní by to bylo velmi osamělé putování.

„To je krása!“ vydechla dívka náhle, když se parník stočil podél pobřeží a v jejich zorném poli se objevil hrad Dunvegan v zadní části zátoky. „Jako z pohádky. Už chápu, proč jsi vybrala tuhle cestu.“ S rozzářenou tváří se otočila k babičce. „Jaké to je vrátit se domů po tak dlouhé době?“

Christy měla slzy v očích. Přitáhla si k tělu šál a snažila se vyhnout pohledu na nenáviděný hrad a vše, co představoval, a místo toho se radovat z výjimečné chvíle. „Nevíím ani, jestli se smát nebo plakat,“ přiznala a utřela si oči. „Vidím, jak se tu všechno změnilo, a mám strach, co na mě čeká, až dorazíme do MacInnes Bay.“

Kathryn ji vzala kolem ramen. „Jsem tu s tebou, babi, a jestli se ti chce brečet, jen do toho – to přece není ostuda.“

„Díkybohu za tebe, dítě.“ Christy ji pohladila po tváři. „Ani nevíš, jak jsem vděčná, že jsi tady taky.“

Kathryn se usmála. „To bych si přece nenechala ujít – výlet právě s tebou a možnost dovědět se něco o rodinné historii. Podívat se, kde jsi žila, a poslechnout si staré příběhy. Nikdy na to nezapomenu a jednou vše chci vyprávět i svým dětem.“

„Ne všechny ty příběhy jsou šťastné,“ vzdychla Christy. „Už ale nejspíš přišel čas, abyste si je s matkou poslechly. Tohle místo, lidi, co tu kdysi žili, i ten hrad jsou všechno součástí naší rodinné historie.“

Kathryn se trochu zakabonila a Christy se raději zadívala stranou. Ale příběh o tom, jak MacDonaldovi a jejich správci navždy změnili její život, jednou musí někomu převyprávět.

Aby se zbavila tíživých myšlenek, pohlédla k obloze. Mraky se protrhly a po chvíli strmé útesy i kamenný hrad ozářily první paprsky slunce. Déšť ustal.

Christy beze slova ukázala na oblouk, co se jim klenul nad hlavou. Duha jako by utvořila nebeskou bránu a vítala ji domů.

Kathryn jen omámeně zírala a Christy rozechvěle zabořila prsty do starého šálu. Když před padesáti lety odjížděla, byla obloha zatažená a pod černými mraky vál nepříjemný vítr, co ještě prohluboval pocit beznaděje a zoufalství.

Povystrčila bradu a přiměla se myslet pouze na krásu přítomné chvíle. Historie jejího života a všech, co do něj kdysi patřili, počká na jindy. Dnes vzdá díky za to, že ještě žije a je jí dovoleno se vrátit.

* * *

Anne se vtěsnila do rohu kabiny, co nejdál od beden s rybami a dvou střapatých koz, které ji zlomyslně pozorovaly žlutýma očima a všude trousily bobky. Dělal se jí špatně z pachu uzřených herinků, nemytých těl a neustálého houpaní lodi, přesto byla pevně rozhodnutá udržet v sobě snídani. Nehodlala se ztrapnit před všemi těmi lidmi, co ani neovládali královskou angličtinu.

Odvrátila se, utřela prstem orosené sklo kulatého okna a žárlivě pozorovala dceru s matkou venku u zábradlí. Silné pouto mezi nimi vzniklo prakticky hned po narození Kathryn a Anne se marně snažila toho nelitovat.

Aby přišla na jiné myšlenky, vytáhla pudřenku se zrcátkem. Bohužel viděla, že jí vítr uvolnil z účesu pár vlhkých pramenů a pomačkal jí klobouk.

Pokusila se upravit, přestože jakmile z té hrozné lodi vystoupí, bude kvůli tomu příšernému větru ihned vy padat stejně. I její pleť to odnese, pokud si nedá pozor. Rychle si tedy přepudrovala nos a tváře. Dlouhá cesta už beztak narušila její pravidelnou péči o pleť a raději si nepředstavovala, co by řekli její přátelé, kdyby ji teď viděli.

Zaklapla pozlacené pouzdro a hodila ho do kabelky. Pak vytřepala vodu z kožešiny a přehodila si ji přes ramena. Gabardénová sukně a kabátek zvlhly a volány bílé blůzy se pomačkaly, a převléknout se nemohla, protože kufr se šaty zůstal přes noc ve skladišti v docích. Doufala, že další ubytování bude příjemnější, vždyť minulou noc na hrboлатé matraci téměř nezamhouřila oči. Kéž už by se mohla vykoupat a převléct do něčeho teplejšího!

Znovu vyhlédla oknem ven. Matka s dcerou tam stále byly, ale nebe se konečně rozjasnilo a nad hradem v dálce, který se ještě nerozpadl na rozdíl od mnoha jiných, co na té strastiplné cestě spatřila, se klenula krásná duha.

Anne cítila, jak ji ostatní pozorují, ale neměla zájem pouštět se s kýmkoli do řeči, na rozdíl od matky, která byla schopná bavit se s každým. Narovнала se v zádech a sledovala ty dvě venku.

Jako dítě svou matku zbožňovala. Obdivovala její energii, smysl pro humor i dobrodružství a věřila, že je moudrá a pravdomluvná a že se pouto mezi nimi nikdy neporuší. Jenže máti její důvěru zklamala, a Anne jí prostě nedokázala odpustit. Bylo těžké zachovat si chladný odstup, zvláště v přítomnosti rodiny, která našťastí o matčině tajemství nic nevěděla, ale jak čas běžel, pocit ublíženosti se prohluboval a Anne straval.

Neustále myslela na to, jestli se dokážou opět smířit a zda si to vůbec přeje. Stále svou matku milovala, kdesi hluboko pod vši tou bolestí a hořkostí, ale to, co se od ní před pár lety dozvěděla, změnilo její svět v základech a ohrozilo vše, co jí bylo drahé.

Matka se pokoušela všechno vysvětlit, dost přitom plakala, ale narušená důvěra se nedala vrátit.

Anne si povzddechla. V průběhu cesty se k matce snažila chovat zdvořile už kvůli Kathryn, ale uvědomovala si, že její pokusy často vyznívají ostře a panovačně, což je od sebe ještě víc vzdalovalo.

Ovinula se kožešinou o něco těsněji, aby se chránila před průvanem způsobeným špatně těsnícími dveřmi, a pokoušela se sama před sebou ospravedlnit. V manželství s Harroldem ležela všechna důležitá rozhodnutí, co se týkalo domácnosti i společenského života, jenom na ní. Byla proto zvyklá udílet rozkazy a neustále všechny popohánět. Jedině tak mohla něčeho dosáhnout a nehodlala se měnit.

Zachvěla se, když zahlédla Kathryn, jak se tiskne k babičce, a pak se s hlavami u sebe něčemu zasmály. Nevzpomínala si, kdy se s dcerkou dobře bavila či něčemu smála,

a v tu chvíli pocítila silnou vlnu žárlivosti, až se zastyděla. Kathryn byla její jediné dítě, vlastně to jediné dobré, co vzešlo z neuspokojivého manželství. Vždy pro ni chtěla jen to nejlepší – vše, co si sama jako dítě musela odepřít, a později pro ni najít vhodného manžela, který by se o ni dobře postaral, uctíval ji a rozmazloval, jak si zasloužila.

Jenže Kathryn začala být paličatá jako její babička. Nechtěla ani slyšet o uvedení do společnosti a rozhodla se studovat na univerzitě. Anne měla jen základní vzdělání, podobně jako její matka, a vůbec nemohla pochopit, kde se v Kathryn ta touha po vzdělání bere. Harold byl self-made man, v mládí se dřel v opálových dolech spolu s ovdovělým otcem, a přestože se projevil jako schopný obchodník, psát a číst ho naučila teprve ona na začátku manželství. Tehdy jí to přišlo ještě roztomilé, dokud zamilovanost neodozněla a nenahradily ji povinnosti doma i ve společnosti.

Anne si skousla ret a dál pozorovala dceru. Mladá pohledná dívka, i přestože zmokla a vítr jí cuchal vlasy. Anne si neuměla představit, že se z ní stane takzvaná „modrá punčocha“, podobná svým podivným kamarádkám – ty dívky měly krátce ustřižené vlasy a nosily nehezské, téměř mužské šaty.

Při pohledu na matku Anne opět pocítila hořkost. To ona Kathryn ponoukala a podporovala v jejím rozhodnutí, stejně jako Harold. Anne musela ustoupit a tiše sledovat, jak se její dítě vydává na docela jinou cestu, než na jakou ji celé roky připravovala. A teď se ocitly tady, daleko od civilizace na vrzající lodi uprostřed ledového moře, a ty dvě se přesto chovaly, jako by šlo o největší zábavu na světě.

Okno se opět zamžilo, ale nechala to být. Už viděla dost. Natáhla si lépe rukavičky, aby byla dobře chráněna před všemi bacily, co na ni na téhle kocábce určitě všude číhají, a sáhla po deníku, který si celou cestu psala.

Z Melbourne vyrazily na zaoceánském parníku jménem *Celtic*: matka jej vybrala právě kvůli jménu – byla ve svém věku sentimentální. Harold jim přišel za celou rodinu zamávat, a když spustila kapela a loď odrazila od břehu, Anne se na manžela dívala z paluby a přemýšlela, jestli se mu v tu chvíli ulevilo stejně jako jí. Už delší dobu mezi nimi panovalo silné napětí.

Nechala deník ležet na klíně a začala přemýšlet o manželovi. Harold byl dobrý muž, to se nedalo popřít, a také pohledný. Měl hřívu hustých hnědých vlasů, výraznou tvář a zvláštní šarm, pokud o něco usiloval. A o ni usiloval od prvního okamžiku. Anne jeho pozornost těšila, líbilo se jí, že je bohatý a oblíbený ve společnosti. Zamílovala se – nebo si to aspoň myslela, a navzdory matčinu varování, aby nespěchala, se vrhla po hlavě do manželství.

Naděje a sny se však během let začaly rozplývat a nahradilo je zklamání a odtazítost – asi kvůli opomíjení názorů a citů toho druhého, až si nakonec oba žili prakticky po svém a zvlášť. Situace se vyostřila v poslední době, kdy bylo jasné, že Kathryn brzy odejde do Sydney, a oni dva spolu zůstanou sami.

Anne přelétala očima stránky deníku a znovu prožívala dojmy při pohledu na krásu klidných pacifických ostrovů, které tolik kontrastovaly s barvitým, hlučným davem Ria či páchnoucími tržnicemi v Maroku. Když po hádce v pevnosti stála na palubě a dívala se na poušť za hradbami, začali chlapi ze břehu skákat do špinavé vody pro mince, co jim z lodí házeli cestující.

Její matka se k tomu šílenství samozřejmě hned připojila. Házela jim ovoce z kajuty a drobné, co měla po kapsách. Vůbec se nestyděla, že dceři a vnučce tak znepríjemnila výlet na břeh. Anne se zachvěla, když si vzpomněla, jak

hrozný měla strach a také jak měla blízko k tomu, aby matku uhodila. Raději honem otočila stránku.

Cesta k portugalským břehům proběhla bez incidentu. Lisabon bylo krásné čisté město s upravenými parky, širokými ulicemi a elegantními budovami; Anne trochu připomínalo Melbourne. Matka se chovala slušně a v Londýně se dokonce projevila jako zdatná a poučená průvodkyně, třebaže tam nikdy nebyla a všechny informace vyčetla z bedekrů.

Anne zaklapla deník a vrátila ho do kabelky, protože zaslechla křik z mola a dupot lodníků na palubě. Konečně dorazily na místo určení. Doufala, že se matka ve Skotsku nebude chtít zdržet moc dlouho. Anne ta země zatím připadala jako naprostá pustina a na tomhle zpropadeném ostrově neviděla nic než ovce a ruiny.

3

Christy se zhluboka nadechla a zadívala se vzhůru k hradu Dunvegan, jehož kamenné stěny vrhaly stín na přístaviště a byly připomínkou krutosti někdejších správců rodiny MacDonaldů. Tajně doufala, že se na něm čas nějak podepíše a úpadek panstva se projeví i na jejich sídle – hrad se však dál impozantně tyčil na svém místě.

Jak se parník blížil k molu, hrad zmizel z dohledu a Christy vytrhl z myšlenek okolní ruch; posádka připravovala vylodění.

„Tohle je tvoje velká chvíle, babičko,“ promluvila Kathryn. „Půjdu pomoci matce, abys mohla vystoupit v klidu a nikdo tě nerušil.“

Christy přikývla, vděčná za pochopení. Na tuto chvíli dlouho čekala, a nechtěla se o ni dělit s nikým jiným. Usmála se, vyměnila si pár slov s vystupujícími pasažéry, a teprve když byli na břehu, začala sestupovat po rampě na molo.

„*Beannachd leat*,“ loučil se s ní kapitán v gaelštině.

„*Mar sin leat*,“ odpověděla Christy.

Muž upřel výrazně modré oči na její tartan a pak jí pomohl na rampu. Nejspíš pochopil, proč přijela, a že dál už zvládne jít sama, a tak jí ještě zasalutoval. „*Sealbh math dhuit!*“

Přání všeho dobrého přijala s úsměvem a poděkovala: „*Tapadh leat*.“ Pak přešla po můstku na molo a vystoupila na kamenitý břeh.

Jakmile stanula na pevné zemi, rozhlédla se a zamířila na druhou stranu cesty, kde rostla tráva a vřes.

Bez ohledu na to, že ji kapitán s posádkou pozorují, se posadila do vlhké trávy a začala se zouvat. Pak boty odhodila stranou a bosa vběhla do vřesu.

Zavřela oči. Cítila, jak jí půda klouže mezi prsty. Naslouchala mořským ptákům a zhluboka se nadechla čistého ostrovního vzduchu. Pak ucítila i známý pach kouře z pálené rašeliny a náhle byla opět dítětem. Bosou dívkou v matčině odraném šálu, spojenou se zemí, kterou milovala. Teď konečně uvěřila, že je zpátky doma.

Kathryn zaměstnala matku sbíráním zavazadel a dotazy, jestli jí není zima, ale dlouho už odchod z lodi zdržovat nemohla, protože oknem zahlédla, že jejich zavazadla už kdosi naložil na bytelný povoz, u něž čekal silný mladý muž v tvídovém saku a fialovém tartanovém kiltu. Christy nikde neviděla. Na lodi už nikdo nezbyl, tedy kromě posádky, která se dala do čištění paluby.

„Kde je matka?“ zeptala se Anne.

„Jistě čeká na břehu. Potřebovala být chvílku sama, aby všechno v klidu vstřebala.“

„Hm, je zázrak, že jsme sem vůbec dorazily bez úhony.“ Anne zamžourala z můstku ke břehu. „Snad se zase někde nezatoulá. Na další trable jsem moc unavená.“

Kathryn ale babičku zahlédla a byla ráda, že si matka z marnivosti nevezala brýle. Christy totiž stála bosá v trávě, ruce měla rozpažené a hlavu zakloněnou, takže hrozilo, že přijde i o klobouk, a její tvář ozářená slunce vypadala jako v transu.

„Je na břehu,“ řekla tiše Kathryn. „Pojďme, maminko, dávej pozor, kam šlapeš.“

Anne se nechala vzít za ruku a na vysokých podpatcích a v úzké sukni opatrně cupitala dolů po molu. Pak se rozhlédla. „Bože dobrý, co to tam provádí?“

„Nech ji, mami,“ pokusila se Kathryn matku uklidnit. „Chtěla si to prostě užít.“

„To je mi úplně fuk,“ rozčilovala se Anne. „Takhle chytne zápal plic, a kdo se o ni bude starat? Zase já! Protože na tomhle zpropadeném ostrově neseženeme ani slušnou ošetřovatelku, natož doktora.“

Vytrhla se dceři a opatrně přešla po nerovné cestě. „Hned toho nech a dej se dohromady,“ zasyčela na matku. „Děláš tu ze sebe blázný!“

Christy, vytržená z potěšení, že zase cítí pod nohama rodnou zem, se na dceru nechápavě zadívala. „Proč se pořád tak vztekáš, Anne?“

„Protože s tebou by i svatý ztratil trpělivost,“ odsekla dcera. Zvedla ze země boty a podala je matce. „Hned se obuj a snaž se aspoň trochu zachovat dekorum. Vždyť si všichni pomyslí, že ses docela zbláznila.“

Christy si s povzdechem vzala boty, ale zůstala stát a nezdálo se, že by se chtěla obout. „Jen jsem si potřebovala připomenout, jaké to bylo. Já jsem mohla nosit boty jen v neděli do kostela, víš?“ dodala jemněji. „Ale byly děsně nepohodlné, protože patřily staršímu bratrovi.“ Šibalsky se pousmála. „Je skvělý pocit zabořit nohy do vlhké rašeliny, Anne. Měla bys to taky zkusit.“

„Radši ji nepokoušej, babi,“ ozvala se Kathryn. „Už je dost pozdě, měly bychom se vydat do hotelu, než se docela setmí.“

Christy si přitiskla zablácené boty k hrudi, narovнала si na ramenou šál a zadívala se k západu. „Slunce je ještě vysoko,“ prohodila zasněně, „a tady na severu se v tuhle roční dobu stmívá později.“

„No, i tak musíme jet,“ odpověděla Anne. „Potřebuješ se převléknout a já vykoupat a najíst. Nezapomnělas objednat kočár?“

Kathryn si všimla, jak se babičce zaleskly oči, a pobaveně čekala, co má zase za lubem.

„Jistěže ne,“ řekla Christy, „támhle na tebe čeká.“

Kathryn s Anne se ohlédly na pusté nábřeží. „Kde? Vidím jen nějaký vůz a koně.“

„Ty bys vážně měla nosit brýle, drahá,“ pokárala ji jemně Christy. „Vždyť jsi bez nich skoro slepá.“ Narovnála si klobouk, strčila boty do podpaží a stále bosá přešla po blátivé cestě k vozu.

Když Kathryn viděla, jak se máti zatvářila, musela dusit smích. Takové vtípky ale nebyly od babičky zrovna fér.

„Do toho mě nikdo nedostane,“ protestovala Anne.

Christy už ale živě švitořila s vozkou.

„Vypadá to, že nemáme na vybranou,“ zamumlala Kathryn. „Nerozčiluj se, prosím, a nekaz babičce její velký den.“

„Takže můj den může být pokažený, jen aby se mohla chovat jako hloupé děčko?“ zuřila tiše Anne. „Tohle mi udělala schválně!“

Kathryn ji vzala za paži a provedla ji mezi kalužemi. „To pochybuji. Na tomhle malém ostrově nejspíš nic lepšího nesehnala.“

„Jak necivilizované,“ zachvěla se Anne. „Copak nevědí, že už je dvacáté století?“

Kathryn raději mlčela, jen byla zvědavá, jak chce babička matku do špinavého vozu dostat.

Christy se k nim s úsměvem otočila: „Tohle je Gregor MacGregor, milé dámy, náš vzdálený bratránek,“ oznámila nadšeně, „protože klany MacInnesů a MacGregorů byly odjakživa příbuzné.“

Kathryn si s ním potřásla rukou a ihned začala být ne-svá z pohledu jeho oříškově hnědých očí, výrazné tváře a drsného stisku.

Anne se Gregorovy ruky dotkla sotva konečky prstů v rukavici a nepatrně kývla.

„Gregor nás bude provázet po celou dobu našeho pobytu na Skye,“ pokračovala Christy, „a můžeme se setkat i s jeho rodinou. Není to skvělé?“

Anne viditelně zbledla. „To chceš říct, že budeme pořád jezdit v tomhle?“

„Aye, přesně tak,“ odpověděl Gregor a zvědavě na ni pohlédl. „Vidím, že s tím asi nesouhlasíte.“

„Jsem prostě zvyklá na pohodlnější přepravu,“ řekla Anne a chladně si prohlížela vůz a tažného koně. „Mám doma vlastní kočár s párem čistokrevných koní.“

Muž naklonil hlavu ke straně a jeho ošlehaná tvář se při-tažlivě změnila, když se usmál. „No, starej Jock má sice dlouhý zuby a ušlechtilěj kůň to asi není, ale snad se ne-urazí, když ho kritizuje taková velká dáma.“

Kathryn stiskla rty a mrkla na babičku. Bylo jasné, že se tenhle Gregor nedá hned tak zastrašit, což mohlo ještě přinést mnoho zajímavého. „A jak daleko je ten zatracený hotel?“ zeptala se Anne ztuhle.

„Takový tři míle po cestě, jen co se dostaneme na dru-hou stranu zátoky,“ odpověděl.

Anne se zadívala do dálky. „Tak to radši půjdu pěšky,“ řekla. „Aspoň se trochu rozhýbu, když jsem musela tak dlouho sedět v té mizerné kocábce.“

Christy s Kathryn zůstaly jako opařené, protože Anne v životě nikam nešla pěšky.

Gregor si posunul čepici na hlavě a podrbal se ve vla-sech, čímž je naježil. „Aye, to byste mohla, ale zničíte si ty fajnový botičky.“

„Tak pojď, Anne,“ ozvala se Christy netrpělivě. „Já vím, že na takové věci nejsi zvyklá, ale ber to jako dobrodružství – jako novou zkušenost.“

Anne se zakabonila. „Že ty si ze mě děláš legraci?“ zavrčela, i když je Gregor opřený o vůz poslouchal a dobře se bavil. „Tys to jistě udělala schválně, abys mě ponížila.“

„Ale ne, Anne,“ vydechla Christy nešťastně. „Nemůžu za to, že tu nic jiného nemají. Netušila jsem, že tě to tak rozzlobí. Ale ptala jsem se i na jezdecké koně,“ dodala. „Bohužel, ani ti tady nejsou.“

Anne se na ni dlouze zadívala a pak sykavě vydechla. „Tak to asi vážně nemám na vybranou,“ řekla nakonec. „Ale lézt jako opice vážně neumím. Jak mě tak vysoko chcete dostat?“

„Gregor tě jistě vysadí, že ano?“

Mladík cukl koutkem úst. „Aye, žádný problém. Vždyť je to holka lehká jako peříčko.“

Anne zčervenala po konečky vlasů nad takovou neomaleností. „To přece nemůžu... Ne. Určitě to zvládnou sama.“

„Ukážu ti, jak na to,“ řekla Christy. Podala vozkovi boty, nadzvedla si sukni, jednou bosou špinavou nohou se zapřela o kovovou ojnici, chytila se horní části vozu a vyhoupla se nahoru. Tam se posadila na lavici.

„Když to dokážu já, svedete to taky. Pojď, Kathryn,“ smála se.

Kathryn svižně vyšplhala na vůz a pak se obě v očekávání zadívaly na Anne. „Jen do toho, mami, jsi na řadě.“

Anne přešlápla z nohy na nohu, pak Gregorovi nařídila, aby se otočil, a začala si vyhrnovat sukni.

Zazubil se, ale poslechl. Založil si ruce na prsou, opřel se o svalnatého koně a něco mu gaelsky šeptal do ucha.

Anne si vysoukala úzkou sukni nad kotníky, chytila se špinavého kola a položila útlou nohu na ojnici. Sukně jí

ale bránila v pohybu a také neměla dost síly, aby se vyšvihla nahoru a chytla se dceřiny ruky.

Zařala tedy zuby, vyhrnula si sukni výš, až odhalila spodní část po kolena dlouhé podpěry sukně, a zkusila to znova. Opět marně. „To nejde, nezvládnou to,“ sípala, zarudlá ve tváři. „Asi bude lepší, když půjdu pěšky.“

„Tak to ne, panenko,“ zahalekal Gregor, „to by nám zabralo půl dne a Jock už je hladový.“ Otočil se a pak ji bez varování popadl do náruče a posadil ji na vůz vedle Kathryn.

„A je to,“ vydechl si, když vyskočil na vůz a sedl si vedle Christy. „Zas tak zlé to snad nebylo, co?“

Jeho smích a pobavený výraz způsobily, že Anne nevěděla, kam s očima. Pak kůň zabral a vůz se dal do pohybu.

„To nic, mamí,“ konejšila ji dcera a vzala ji za ruku. „Ber to jako dobrodružství,“ dodala, „třeba si to takhle víc užiješ.“ Zahihňala se. „Každý den se přece nestane, aby tě bral do náruče hezký mladý muž.“

„Tvůj otec by na tohle asi už sílu neměl, to je pravda,“ odpověděla Anne, „ale vyprošuju si, aby se mnou nějaký mužský takhle pohazoval.“ Zašátrala v kabelce a pak si uzardělou tvář chvíli ovívala navoněným kapesníčkem.

Neuměla si představit, že by tímto nedůstojným způsobem měla nasedat po celou dobu jejich pobytu na ostrově. Gregor jí navíc příliš připomínal mladého Harolda – všechny ty svaly, významné pohledy a okouzující úsměvy. A byl dokonce podobně cítit koňmi, senem, vlhkým tvídem a tabákem jako kdysi její muž. Anne to dost zneklidnilo.

Kathryn bylo matky líto: ztrapnila se, ovšem z části si za to mohla sama. Babička jim radila, aby se na cestu s časovým přeseďáním vhodně oblékly, ale zatímco ona si říct dala, matka nikoli.

Koutkem oka pohlédla přes babičku na mladého muže s opratěmi v rukou. Sotva třicetiletý Gregor MacGregor byl svým drsným způsobem velmi pohledný. Připomínal Kathryn její strýčky. Měl stejně sluncem osmahlou pleť, u očí vějířky vrásek a drsné ruce člověka, zvyklého na tvrdou práci venku.

Přejela pohledem k jeho hranatým, hnědým kolenům mezi kilterem a vlněnými podkolenkami. Takové oblečení by lichotilo málokterému muži, k němu se však hodilo, stejně jako přitažlivý, hluboký hlas.

Gregor její pohled zachytil a zazubil se, jako by jí četl myšlenky. Kathryn se rychle zadívala do kraje. Vůz dál drkotal po nerovné cestě a občas nadskočil, když kolo narazilo na kámen nebo vjelo do hlubší jámy.

Starý hnědobílý kůň je statečně vezl podél zátočiny a rytmus jízdy Kathryn uspával. Slunce už se sklánělo k západu, ale nepršelo a vítr se utiřil.

Krajina zalitá sluncem vypadala jinak. V jeho paprscích se jasně rýsovaly malebné ostré i oblé svahy pokryté žlutou trávou a černým vřesem. Babička prohodila, že vřes rozkvetne později, a Kathryn zalitovala, že neuvidí fialová údolí, o nichž slyšela vyprávět.

Pak se přes plece statného koně zadívala na cestu, kterou tady někdo zpevnil velkými plochými kameny. Mnohem častěji už se ukázaly střechy chalup nebo kostelní věžičky. Anne se držela postranice vozu, jako by jí šlo o život, a Kathryn ji poplácala po paži. „Zdá se, že tam brzy budeme.“

Anne mlčky přikývla a dál se tvářila ledově.

Kathryn tedy pohlédla na druhou stranu, kde se babička živě vybavovala s tím mladým mužem. Skotská gaelština byl babiččin mateřský jazyk, přesto Kathryn překvapilo, jak plynne babička mluví i po tolika letech v Austrálii. Škoda že Kathryn té melodické řeči s těžko vyslovitelnými

slovy nerozumí! Ty dva rozhovor očividně bavil, protože babiččin smích doprovázelo Gregorovo pochechtávání.

I Kathryn se usmála. Těšilo ji, že je babičce dobře, protože dědova smrt pro ni znamenala velkou ránu a těžko se z ní vzpamatovávala. Opravdu se milovali, a Kathryn doufala, že i jí se něco podobného poštěstí – tedy až dostuduje a stane se učitelkou.

Christy, usazená vedle Gregora, na něhož při pohybu vozu narážela, vzpomínala na dobu, kdy v tomhle kraji jezdila na voze po boku jiného muže.

„Je jistě zvláštní vrátit se po takové době,“ promluvil Gregor tišeji, když vyjeli na dlážděnou cestu.

„Ano, je,“ odpověděla gaelsky, „zvláštní a skvělý pocit.“ S úsměvem na něj pohlédla. „Ale jsem ráda, že tady pořád mám nějakou rodinu a že nás budeš provázet.“

Zazubil se. „Mám dojem, že vaši dceři se nezamlouvám, a je mi líto, jestli jsem ji nějak vylekal.“

„Moje dcera se potřebuje zbavit upjatosti,“ odpověděla s úsměvem. „Poslední dobou je z ní až moc velká dáma. Brzy pochopí, že tady chodí všechno trochu jinak. I tak s ní prosím zacházej jemněji.“ Zahihňala se. „Na tak prudké pohyby vážně není připravená.“

Gregor trhl opratí a trochu koně popohnal. „Hostinec Dunvegan je támhle na břehu,“ ukázal prstem na bíle natřenou budovu se šedou šindelovou střechou a dřevěnou verandou.

Christy si přečetla název nad vchodem. „Myslela jsem, že ho vlastní MacDonaldu.“

„Aye, tak to bývalo. Kdysi jim patřilo skoro všechno na tomhle ostrově. Pak ale museli kvůli dluhům půdu prodávat a tohle koupil minulý rok nějaký obchodník z In-

verness. Řídí to tam Mungo MacGregor, další vzdálený bratranec, a jeho žena Betsy. Dobře se o vás postarají.“

„Copak MacGregorovi řídí všechno v tomhle městě?“

Mladík se zasmál. „Zatím ne, ale pracujeme na tom.“

Přitáhl opratě a zastavil před hostincem. Když seskočil, podal Christy ruku a pomohl jí dolů.

„Možná byste si měla vzít tohle,“ prohodil a podal jí boty. „Nebo chcete chodit bosa pořád?“

Christy se s úsměvem obula. „Abych pravdu řekla, jsem v pokušení,“ přiznala se a v rychlosti si zavazovala tkaničky, „ale už bych se asi měla chovat rozumně.“

„Jen někdy. Nebyla by s vámi pak žádná legrace, Christy MacInnesová.“ Šibalsky na ni zamrkal a pak si všiml, že Kathryn už hladce seskočila bez pomoci. Podal tedy ruku Anne.

„Já to zvládnou.“ Anne zase zrudla, ale otočila se, chytila se vozu a natahovala nohu dolů pro oporu.

Gregor pohlédl na Christy, zda má zasáhnout, ale ta zavrtěla hlavou. Všichni tedy napjatě sledovali, jak Anne komihá nohou vysoko nad ojnici a postupně ztrácí sílu v rukou. Kabelka a kožešina spadly do bláta.

Gregor přece jen sevřel Anne do náruče. „Nic se neděje, držím vás.“

„Děkuji,“ odpověděla a snažila se vyhnout jeho pobavenému pohledu. „Už mě ale postavte.“

Velmi opatrně to udělal, zatímco Kathryn zahraňovala kabelku a kožešinu.

Anne si věci vzala a zadívala se s jistou nelibostí na hostinec. Gregor vykládal z vozu zavazadla.

„Tohle je tedy jediné ubytování v okolí?“ Christy přikývla a Anne si povzdechla. „Pak to asi musí stačit.“

Opatrně vešla do dveří.

Christy s Kathryn si vyměnily pohledy a šly za ní.

4

Melbourne

Harold nebyl typ muže, co rád vyspává. Už před osmou se stihl obléct a nasnídat. Bylo pošourné zimní ráno, od zamrzlých jižních plání vanul ostrý vítr a hrozilo, že ho doplní i déšť.

Počasí však odpovídalo jeho náladě. Přestože se těšil, až bude mít dům sám pro sebe a zbaví se na chvíli Annina věčného napomínání, najednou mu začala chybět – což bylo vlastně směšné, protože už dlouho jeden druhého v podstatě ignorovali.

Stýskalo se mu také po dceři, která do domu vnášela světlo a mladistvou energii. Rád se občas setkal i s jejími přítelkyněmi, poslouchal jejich tlachání a sledoval, jak se pomalu mění v příjemné mladé ženy. Byl na svou Kathryn neskonale pyšný, a přestože Anne nesouhlasila, stále věřil, že jí cesta do ciziny prospěje a usnadní jí stěhování z domova do Sydney.

Sám sebe na to ovšem připravoval také, uvědomil si, když si u krbu zapaloval dýmku. Posledních pár týdnů stačilo, aby pochopil, že je bez ní a její matky ztracený. Vzrušení z nového obchodu rychle opadlo a nedalo se srovnat s tím, co mu bylo nejdražší.

Zpočátku ho těšilo svobodně večeřet s přáteli do pozdních hodin, zajít na dostihy bez obav, jestli Anne rozzlobí,

kolik prosázel nebo propil, nebo se sebrat a jen s tím nejnějnějším zajet do buše a strávit pár dní o samotě. Anne pro tyhle jeho výlety neměla pochopení. Jenže společenský život v Melbourne ho po čase tak unavil, že měl potřebu na chvíli uniknout, projet se buší a připomenout si, kdo vlastně je a odkud vzešel. Bylo snadné zapomenout na roky odříkání a tvrdého života, když člověk žil v honosném domě v dobré čtvrti a obchod s dobyt看em a ovceci, stejně jako vývoz vlny, cukru a hovězího, přinášel vysoké zisky.

Už po pár týdnech se mu svoboda a zábava omrzely a začal vnímat ticho v prázdných pokojích, kudy chodili jen sloužící. Harold potáhl z dýmky a zadíval se na fotografie na krbové římse. Byly to formální portréty Anne a Kathryn pořízené ve fotografickém ateliéru krátce před jejich odjezdem.

Anne se na obrázku tvářila povýšeně a Harolda napadlo, proč si vlastně nechali uniknout počáteční štěstí. Co se to stalo s rozesmátou dívkou, kterou kdysi tak rád zvedal v náručí, a ona se na něj dívala s láskou a důvěrou? A kam zmizel mladý muž, který měl spoustu krásných plánů pro jejich společný život?

Rozmrzelý představou, že všechny jeho sny vzaly za své, když budoval obchodní impérium, a veselá dívka se zatím změnila v náladovou, zahořklou ženu, poodešel k oknu a zadíval se na záliv Phillip Bay. Děšť smáčel okenní tabulky, vzdálený břeh se ztrácel v mlze a Harold ucítil, jak mu po tváři stéká osamělá slza.

Když zaslechl klepání, honem ji utřel. „Ano?“

„Máte tu hosta, pane.“

Harold vytáhl kapesní hodinky a pak pohlédl na nervózní služku u dveří. „Na hosty je brzy, pošlete ho pryč.“

„Je to pan Baker, prý jde o naléhavou věc.“

Harolda to znejistělo, a tak vyběhl z pokoje. Po hale přecházel podsaditý muž – jeho právní poradce. „Copak se děje, že to nemůže počkat?“

„Promiň, Harolde, ale tohle mi právě donesl zvláštní kurýr. Myslím, že bys to měl vidět.“

Harold si vzal naditou obálku, poslal služku pro čaj a zavedl Bakera do pracovny. Posadil se za stůl a vysypal obsah obálky. Šlo o několik přeložených dokumentů s průvodním dopisem od právníka z Adelaide.

Když Harold psaní v rychlosti přečetl, výrazně pobledl.

„Jen nerad ti nosím špatné zprávy, Harolde,“ zašeptal Baker. „Ale tohle je třeba vyřešit co nejdřív.“

„To máš tedy pravdu,“ vybuchl Harold a hodil papíry na stůl. „Jenže kde máme začít?“

„Mohli bychom ten nárok napadnout a podat žalobu také.“

„Já nechci, aby to šlo k soudu, na něčem takovém by si novináři smlsli. A mnoha lidem by to zničilo pověst i život.“

Harold si začal okusovat nehet palce a přitom si vzpomněl na útržek konverzace, kterou zaslechl před lety v Bellerive v Tasmánii. Tehdy mu ta slova nedávala smysl, a protože je vyslechl, když procházel kolem otevřeného okna, nechtěl se příliš vyptávat na tak osobní, ne-li intimní věc. Teď se mu vše vracelo s nehezkou předtuchou.

„Musíme přijít na to, jak to co nejdřív zarazit,“ zavrčel, prudce vstal a začal přecházet po pokoji.

„Mohl bych najmout někoho, kdo právní společnost, co to sepsala, prověří,“ ozval se Baker. „Může jít klidně o nějaké šarlatány, co jen střílejí naslepo.“

„Ty papíry se zdají pravé,“ prohodil Harold a zadíval se na stuhý s pečeti.

Baker si odfrkl. „Měl bys chvíli pracovat v právní firmě a pochopil bys, jak se to dělá.“

„Možná, ale Thomasina Brownová nám chce rozhodně dělat problémy. Ale, Bože dobrý, co když je ten nárok skutečný?“

„Pak musíme postupovat velmi opatrně,“ zabručel Baker a zadíval se na Harolda zpod hustého obočí. „Je snad možné, že by si to vymyslela?“

„Já nevím,“ odpověděl Harold. „Ať je ta ženská, kdo chce, zdá se, že o naší rodině ví až moc.“ Chvíli mlčky přecházel po místnosti jako lev v kleci, pak ho ale napadlo, že přece jen může něco zkusit, a obrátil se k Bakerovi.

„Najdi někoho, kdo prověří tu právní firmu i tu Brownovou. Ať kopou hluboko, Bakere. Potřebujeme vědět, s kým přesně máme tu čest, než podnikneme něco dalšího.“

„To zařídím hned a najdu i smlouvy na rodinný majetek.“ Baker vstal. „Jakmile něco zjistím, dám ti vědět.“

„Pošli mi telegram, protože tady nebudu.“

Právník se zarazil. „Teď ale není vhodná doba...“

„Zajedu za švagry,“ odpověděl Harold. „Jen Hamish s Jamesem do toho mohou vnést trochu světla a prokázat, že je ten právní nárok nesmyslný. Ještě dnes vyrazím do Barossa Valley.“

Skye

Ubytování v hostinci Dunvegan bylo až překvapivě komfortní – velké pokoje s výhledem na záliv a vkusně zařízená společenská místnost, kde hořel přívětivý oheň v krbu. Přivítal je přátelský pár, který měl radost, že poznává další příbuzné rozvětvené rodiny. Zatímco Gregor nosil do-

vnitř zavazadla, dámy se ohřály u krbu i šálkem čaje a pak se šly zabydlet v pokojích.

Christy se ulevilo, že Anne zatím nenašla nic, nač by si mohla stěžovat. Nebylo však jisté, zda není jen příliš unavená, a vše nezačne ráno nanovo.

Když pokojská nanosila teplou vodu do menší vany u krbu v ložnici, Christy se s povzdechem úlevy ponořila do koupele. Už byla vážně vyčerpaná, potřebovala se umýt a navíc jí stále zábyly nohy. Možná se chovala bláznivě, když se zbavila bot, aby cítila vlhkou zem svého ostrova, přesto toho ani na minutu nelitovala.

Zadívala se na poškrábaná chodidla a nehty obalené blátem a napadlo ji, zda její chování po vylodění na Skye není první známkou stařecké demence. Už tolik let nechodila bosa! Vzpomínala, jak mívala v dětství nohy často rudé a opuchlé od běhání po loukách, od práce na malém políčku, od ostrých kamenů při sběru řas a škeblí. Její chodidla tehdy zatvrdla a vypadala jako kus hověziny, ale v chladu a vlhku často praskala. To pak Christy plakala bolestí a maminka jí nohy ošetřovala mastí z bylinek.

Popadla kartáč, nohy si dočista vydrhla a ještě je otřela hubkou s mýdlem. Dnes už měla nohy příliš choulostivé a před spaním je bude muset natřít krémem na ruce. Pak sklouzla do vody až po bradu, aby horkou vodou uvolnila bolavé svaly.

Povečeřely bohatě. Anne sice haggis, neeps a tatties podezřívavě postrkovala po talíři, ale nakonec vše snědla. Christy jí raději neříkala, jak se masový ovčí pudink připravuje, vysvětlila jen, že neeps nemají nic společného s pastinákem, protože jde buď o tuřín nebo brukev se štouchanými bramborami.